

dere Dispensationsbestemmelser, men at jeg ikke selv havde foreslaaet det, fordi jeg fandt det rigtigst, at Forslaget kom frem for Rigsdagen ganske i den Skikkelse, i hvilken jeg havde modtaget det fra Ædruelighedskommissionen. — Denne Forandring gaar ud paa at udvide Dispensations-Bemyndigelsen, saaledes at denne dels umiddelbart gives Indenrigsministeren i visse bestemte Tilfælde og dels gives ham efter Indstilling af Kommunalbestyrelserne i andre, ligeledes nævnte, Tilfælde samt endvidere paa at give Adgang for dem, der maatte have løst Næringsadkomst efter denne Lovs Forelæggelse for Rigsdagen, til at faa de Penge, de havde erlagt som Kendelser og som Stempelgebyrer etc., tilbagebetalt.

Saaledes som Lovforslaget nu foreligger vedtaget af det andet Ting, kan jeg anbefale det til det høje Tings Velvillie og til saa hurtig Fremme, at det kan blive vedtaget i denne Rigsdagssamling. Som ærede Medlemmer ville have set, er der den ejendommelige Bestemmelse i dette Lovforslag, at dets Hovedbestemmelse skulde træde i Kraft allerede fra Lovforslagets Forelæggelse for Rigsdagen, hvilket vil sige fra den 28. Februar dette Aar. Det er jo ganske særlig under Hensyn hertil naturligt for ikke at skabe vedvarende Usikkerhed, at man sørger for, at der hurtig kan blive taget Stilling til dette Lovforslag, og hvis det ikke skulde blive vedtaget i denne Rigsdagssamling, vil det derfor ikke blive foreslaaet mere fra min Side. Imidlertid er det jo kun et ganske enkelt og let overskueligt Forhold, her er Tale om, saaledes at man formentlig fra alle Sider nu straks vil kunne tage Stille til det. Jeg anbefaler, som sagt, Lovforslaget til uforandret Vedtagelse og hurtig Fremme.

Nielsen-Grøn: Som den højtærede Minister udtalte, er det Forslag til en lille midlertidig Lov, der ligger for, et Forslag, som Ædruelighedskommissionen har tilladt sig at stille. Ædruelighedskommissionen har ikke foreslaaet dette for at foregribe noget eller for at tage Stilling til Spørgsmaalet om fri eller bunden Beværtning — Forslaget vil ikke i mindste Maade berøre dem, som før Forslagets Fremkomst havde Bevilling — Kommissionen ønsker kun, at der ikke i den Tid, den arbejder, skal komme en Mængde Ansøgninger om Gæstgiveri til at drive Beværtning paa, den har ment det rigtigst i saa Henseende at standse et Øjeblik.

Jeg kan kun anbefale Forslaget til mine Partifæller og Tingets øvrige Medlemmer.

N. C. Christensen: Som mangeaarig Afholdsmand kan jeg kun glæde mig, naar der fremkommer Forslag, der kunne gavne Ædrueligheden, men det forekommer mig, at det foreliggende Forslag ikke vil gøre noget nævneværdigt i den Retning. Jeg tror endog, at det i mange Tilfælde kan komme til at gøre den modsatte Virkning. Forslaget gaar ud paa at udvide, kan man gerne sige, den Ret, der er given til at foretage Indskrænkninger i Beværternes Antal, altsaa ogsaa inddrage de Beværtere, som drive Gæstgiveri, under disse Bestemmelser. Der foreligger Højesteretsdom for, at de Bestemmelser, man i forskellige Byer har indført ved Vedtægt i Henhold til Loven af 23. Maj 1873, ikke hjemle Ret til at udelukke Gæstgiverne fra at drive Beværtning. Det er altsaa det, man søger at opnaa ved det foreliggende Lovforslag. Men naar man ser nøjere paa Forslaget, viser det sig straks, og ikke mindst ved de i Landstinget foretagne Ændringer, at man ikke opnaar synderligt derved. „Indenrigsministeren bemyndiges til at gøre Undtagelse fra foranstaaende Bestemmelse, naar saadan skønnes nødvendig for at muliggøre et bestaaende Gæstgiveri fortsatte Drift“, har man saaledes indført oppe i Landstinget. Derved vil man være i Stand til at skaffe Beværterborgerskab til ethvert nu bestaaende Gæstgiveri. Nu er det saaledes, at adskillige af de større Restaurationer og Gæstgiverier rundt omkring i Landet ejes af Bryggerier og Vinhandlere, saa at det er dem, der i Virkeligheden ere Indehavere af Gæstgiveriet, medens de, der staa som Indehavere, ere Folk, de have antaget som deres Bestyrere. Saadanne Gæstgiverier komme altsaa ind under Begrebet „bestaaende Gæstgiveri“, og dersom den Bestyrer, der er der i Øjeblikket — ganske vist har han Navn af Gæstgiver, idet det er ham, der har taget Borgerskab —, ikke længere kan skaffe tilstrækkeligt Udbytte til Ejeren, vil denne være i Stand til at antage en ny Mand lige saa godt som nu, idet der til et bestaaende Gæstgiveri kan udstedes nyt Borgerskab. Endvidere er Ministeren bemyndiget til efter vedkommende Kommunalbestyrelses Indstilling at udstede Gæstgiverborgerskab til en eller anden. Man kommer ogsaa der ind paa Vilkaarlighed, idet Kommunalbestyrelsen maaske kan indstille en Person til Gæstgiverborgerskab og derimod nægte andre